

РЕШЕНИЕ

№ 7348

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **173** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба на М. Б. М. от [населено място], чрез пълномощника адв. Н., против Заповед № РД-16-043 от 15.12.2021 г., издадена от началника на Дирекцията за национален строителен контрол, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл и на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение.

В жалбата се твърди, че е преклудирано правото на органа по назначаване да търси дисциплинарна отговорност за действията, посочени в обжалваната заповед, поради което счита същата за незаконосъобразна. Дори да се приемело, че са налице предпоставките за спиране на дисциплинарното производство на основание чл.54, ал.1, т.5 от АПК бил изтекъл общия срок от откриване на нарушението. Сочи, че следва да се обсъди въпросът дали действително са били налице предпоставките за спиране на дисциплинарното производство. Изложени са доводи, че от мотивите, посочени в обжалваната заповед не следва, че нарушенията за които ѝ е наложено дисциплинарно наказание са безспорно извършени, а дори да се приеме, че има извършени нарушения наложеното наказание „дисциплинарно уволнение“, не е установено, че е съответно на нарушенията и следователно справедливо. Не била обоснована и сочената в заповедта системност на нарушенията. Иска се отмяна на заповедта, като незаконосъобразна и възстановяване на заеманата от жалбоподателката длъжност. Подробни съображения излага чрез процесуалния си

представител адв. Н. в писмени бележки от 18.11.2022 г. Претендира присъждането на разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът - Началника на Дирекцията за национален строителен контрол /ДНСК/, чрез процесуалния си представител И. в представен писмен отговор изцяло оспорва основателността на жалбата, с твърдения, че оспореният акт е издаден при съобразяване изискванията на чл.91, ал.1, чл.93, ал.1 и чл.96, ал.1 от ЗДСл. Сочи, че като дисциплинарнонаказващ орган, разгледал образуваната дисциплинарна преписка по случая, е достигнал до крайния извод, че служителят – М. М. не е изпълнила служебните си задължения за спазване на установеното работно време за дните 01.06.2020 г., 02.06.2020 г., 04.06.2020 г., 05.06.2020 г., 08.06.2020 г., 09.06.2020 г., 10.06.2020 г., 12.06.2020 г., 13.06.2020 г., в нарушение на чл.23 във вр. с чл.49, ал.1 от ЗДСл, чл.24, ал.1 от Устройствения правилник на ДНСК, т.7.2, изр. пето от длъжностната ѝ характеристика и т. 4.4.3, подточки 5 и 8 от Правилника за вътрешния трудов ред на ДНСК, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл. Твърди, че в производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

СГП не е взела участие в производството.

Административен съд – София-град, II отделение, 72-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Заповед №РД-13-052/10.02.2020 г. на началника на ДНСК е определено работното време на служителите в ДНСК, като съгласно т. 1 от заповедта работното време при пет дневна работна седмица е 8 /осем/ часа дневно и 40 /четиридесет/ часа седмично. В т. 2 от заповедта е посочено, че работното време на служителите в ДНСК е с променливи граници от 08:00 ч. до 19:00 ч. и включва периоди на твърдо и гъвкаво работно време, като твърдото работно време е периодът на задължително присъствие на служителите от 10:00 до 16:00 ч., с обедна почивка от 30 минути между 12:00 и 14:00 ч. От списъка на служителите с работно време с променливи граници, приложение към заповед № РД- 13 -052/ 10. 02. 2020 г., е видно, че начален - краен час на работното време на М. Б. М. - главен експерт в отдел „Правно-нормативно обслужване“, дирекция „Правна“ при ДНСК, е 09:30 ч. - 18:00 ч.

В административната сграда на ДНСК е определен пропускателен режим след задължително полагане на служебната карта за сканиране от магнитния четец на системата за „Контрол на достъпа и работното време“ при затворена врата.

От отдел „Информационно и финансово-стопанско обслужване“, дирекция АИФСО при ДНСК са предоставени справки на главния секретар на ДНСК от 14.09.2020 г. за време и присъствие на служителите в отдел „Правно-нормативно обслужване“, дирекция „Правна“, с обхват от 09.03.2020 г. до 28.08.2020 г.

Със Заповед №РД-16-010/18.09.2020 г. на началника на ДНСК е образувано дисциплинарно производство срещу М. Б. М. – главен експерт в отдел „Правно-нормативно обслужване“, дирекция „Правна“ при ДНСК, във връзка изготвен с доклад вх. № РД-2372-10-867/18.09.2020 г. от директора на дирекция „Правна“, съдържащ данни за системно неспазване на определеното работно време от страна на жалбоподателката.

От справките относно служителя М. Б. М. - главен експерт в отдел „Правно-нормативно обслужване“ с доклада е прието следното:

1. Време и присъствие на служителя в сградата на ДНСК за периода от 09.03.2020 г. до 13.03.2020 г.

1.1. На 09.03.2020 г. /понеделник/ М. Б. М. е влязла в сградата на ДНСК в 09:57 ч., ползвала е обедна почивка от 12:28 ч. до 13:24 ч. и е напуснала сградата в 16:40 ч., като същата е работила 5:35 часа дневно;

1.2. На 10.03.2020 г. /вторник/ е работила 6:43 часа дневно;

1.3. На 11.03.2020 г. /сряда/ е работила 6:57 часа дневно;

1.4. На 12.03.2020 г. /четвъртък/ е работила 4:01 часа дневно;

1.5. На 13.03.2020 г. /петък/ е работила 6:42 часа дневно.

За 40 /четиридесет/ часа работно време седмично, служителят е работил общо 29:58 часа.

2. Време и присъствие в сградата на ДНСК за периода от 13.04.2020 г. до 17.04.2020 г.

2.1. На 13.04.2020 г. /понеделник/ с работила 6:04 часа дневно;

2.2. На 14.04.2020 г. /вторник/ е работила 7:28 часа дневно;

2.3. На 15.04.2020 г. /сряда/ е работила 5:39 часа дневно;

2.4. На 16.04.2020 г. /четвъртък/ е работила 3:59 часа дневно;

2.5. На 17.04.2020 г. /петък/ няма маркиране за влизане - излизане.

За посочения период служителят е работил общо 23:10 часа седмично.

3. Време и присъствие в сградата на ДНСК за периода от 11.05.2020 г. до 15.05.2020 г.

3.1. На 11.05.2020 г. /понеделник/ е работила 5:05 часа дневно;

3.2. На 12.05.2020 г. /вторник/ е работила 6:32 часа дневно;

3.3. На 13.05.2020 г. /сряда/ е работила 6:39 часа дневно;

3.4. На 14.05.2020 г. /четвъртък/ е работила 5:39 часа дневно;

3.5. На 15.05.2020 г. /петък/ е работила 6:53 часа дневно.

За посочения период служителят е работил общо 30:48 часа седмично.

4. Време и присъствие в сградата на ДНСК за периода от 26.05.2020 г. до 29.05.2020 г.

4.1. На 26.05.2020 г. /вторник/ е работила 6:49 часа дневно;

4.2. На 27.05.2020 г. /сряда/ е работила 4:42 часа дневно;

4.3. На 28.05.2020 г. /четвъртък/ е работила 7:52 часа дневно;

4.4. На 29.05.2020 г. /петък/ е работила 6:47 часа дневно.

За посочения период, при 32 часа седмично, с оглед на това, че 25.05.2020 г. /понеделник/ е бил неприсъствен ден, служителят е работил общо 26:10 часа седмично.

5. Време и присъствие в сградата на ДНСК за периода от 01.06.2020 г. до 05.06.2020 г.

5.1. На 01.06.2020 г. /понеделник/ е работила 6:27 часа дневно;

5.2. На 02.06.2020 г. /вторник/ е работила 4:02 часа дневно;

5.3. На 03.06.2020 г. /сряда/ е работила 8:18 часа дневно;

5.4. На 04.06.2020 г. /четвъртък/ е работила 4:51 часа дневно;

5.5. На 05.06.2020 г. /петък/ е работила 5:58 часа дневно.

За посочения период служителят е работил общо 29:36 часа седмично.

6. Време и присъствие в сградата на ДНСК за периода от 08.06.2020 г. до

12.06.2020 г.

6.1. На 08.06.2020 г. /понеделник/ е работила 6:15 часа дневно;

6.2. На 09.06.2020 г. /вторник/ с работила 7:29 часа дневно;

6.3. На 10.06.2020 г. /сряда/ е работила 7:40 часа дневно;

6.4. На 11.06.2020 г. /четвъртък/ е работила 8:10 часа дневно;

6.5. На 12.06.2020 г. /петък/ е работила 7:52 часа дневно.

За посочения период служителят е работил общо 37:26 часа седмично.

Отделно от горното:

- На 19.06.2020 г. /петък/ М. Б. М. е работила 5:15 часа дневно;

- На 26.06.2020 г. /петък/ е работила 4:48 часа дневно;

- На 13.07.2020 г. /понеделник/ е работила 5:08 часа дневно;

- На 13.08.2020 г. /четвъртък/ е работила 2:12 часа дневно.

В доклада е посочено, че служителят М. Б. М. системно и демонстративно нарушава установените в ДНСК правила и норми на работното време, което от своя страна създава напрежение сред останалите служители, стриктно спазващи действащите заповеди. Посочено е, че служителят не спазва часовете, определени за обедна почивка, като по свое усмотрение определя времето, през което ще я ползва, както и че с тези свои действия нарушава дисциплината в ДНСК, лишава ръководството ѝ от възможността да разчита на М. за възлагането на спешни или неотложни задачи във връзка със служебните ѝ задължения и, че тези задачи се разпределят между останалите служители, което затруднява дейността и оперативността на дирекция „Правна“.

Постъпили са писмени обяснения, заведени с вх. № РД-2372-11-025/24.09.2020 г., в които М. М. е посочила, че не е извършила посочените в доклада нарушения; че на 11.06.2020 г. е работила 8:10 ч., което е над 8-часовия работен ден; че за 19.06.2020 г. не е отчетено, че в този ден служителите на ДНСК са били освободени от работа следобед, заради пръскане за хлебарки; че за 26.06.2020 г. не е отчетено, че на тази дата служителите на цялата дирекция отново са били освободени следобед, поради пръскане срещу Ковид-19, както и че за 18.08.2020 г. не е взето предвид, че по това време е била в отпуск по болест. М. е отбелязала също, че за 26.05.2020 г. не е отчетено, че на този ден е осъществила процесуално представителство по дело във Върховен административен съд /ВАС/; че за 02.06.2020 г. също не е отчетено, че е осъществила процесуално представителство по две дела пред ВАС, както и че за 27.05.2020 г. не е отчетено, че е осъществила процесуално представителство пред Районен съд – София. В заключение служителят е посочил, че при образуване на настоящата дисциплинарна процедура са допуснати нарушения, които опорочават нейната законосъобразност, както и че дисциплинарното производство е образувано след изтичане на преклузивния двумесечен срок по чл. 94 от ЗДСл, тъй като видно от молба вх. № ГС-167-07-363/01.07.2020 г. дисциплинарнонаказващият орган е узнал преди доклада за нарушаването на трудовата дисциплина за периода до 11.06.2020 г. Служебното правоотношение на М. Б. М. е прекратено, поради съкращаване на длъжността на основание чл.106, ал. 1, т.2 от ЗДСл, със Заповед № РД-15-713, считано от 01.10.2020 г. (обжалвана и отменена с Решение №11963/24.11.2021 г. по адм. дело №7446/2021 г. на ВАС).

На 11.11.2020 г. дисциплинарното производство е спряно със Заповед №РД-16-012/11.11.2020 г. до приключване на съдебното производство с влязъл в сила съдебен акт.

Служителят е възстановен на длъжност главен експерт в отдел „Правно-нормативно обслужване“, дирекция „Правна“ със Заповед №РД-15-126/29.11.2021 г. на началника на ДНСК.

Със заповед № РД-16-039/02.12.2021 г. на началника на ДНСК, на основание чл. 93, ал. 1 от ЗДСл, е наредено на М. М. да се яви пред дисциплинарнонаказващия орган на 07.12.2021 г. в 11:30 ч., за да бъде изслушана. Заповедта е връчена на служителя на същата дата - 07.12.2021 г., срещу подпис. За изслушването е съставен протокол от 07.12.2021 г., подписан от началника на ДНСК и от служителя. М. заявила, че поддържа дадените от нея писмени обяснения, както и че от момента, когато е било оттеглено пълномощното от началника на ДНСК за осъществяване на процесуално представителство, не е нарушавала работното време. Посочила е, че след осъществяване на процесуално представителство по съответното дело се е връщала на работното място.

Със заповед № РД-16-040/09.12.2021 г. на началника на ДНСК, с оглед тежестта на извършеното нарушение, изразяващо се в неизпълнение на служебните задължения за спазване на установеното работно време в ДНСК и необходимостта от изясняване на фактите и обстоятелствата по извършеното е наредено Дисциплинарния съвет на ДНСК да образува дисциплинарно дело срещу М. Б. М..

Със заповед № РД-16-041/10.12.2021 г. на председателя на дисциплинарния съвет на ДНСК, на основание чл. 96, ал. 1 и 2 от ЗДСл е образувано дисциплинарно дело срещу служителя. Дисциплинарния съвет на ДНСК след разглеждане, обсъждане и изясняване на фактите и обстоятелствата по образуваното дисциплинарно производство, представените писмени и устни обяснения от служителя, е провел заседание на 14.12.2021 г. и е решил да предложи на началника на ДНСК да наложи на М. дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл. Решението е прието с единодушие.

С издаване на процесната Заповед РД-16-043/15.12.2021 г. началника на ДНСК е счел изложените от жалбоподателката доводи за частично основателни, като е приел, че М. не следва да носи дисциплинарна отговорност за неспазване на работното време относно посочените в доклад № РД-2372-10-867/18.09.2020 г. дати – 11.06.2020 г., 19.06.2020 г., 26.06.2020 г. и 13.08.2020 г. С оглед сроковете за налагане на дисциплинарните наказания административнонаказващият орган е приел и, че служителят не може да носи отговорност за неспазване на работното време до месец май 2020 г., тъй като в случая нарушителят е бил открит към 11.06.2020 г., когато е проведена срещата при главния секретар на ДНСК и срокът за налагане на дисциплинарно наказание е изтекъл към 11.08.2020 г. Приел е за неоснователно твърдението, че поради „осъществяване на процесуално представителство по две дела пред ВАС“ не е спазил работното време.

Дисциплинарнонаказващият орган е счел, че М. Б. М. не е изпълнила служебните си задължения за спазване на установеното работно време за дните 01.06.2020 г., 02.06.2020 г., 04.06.2020 г., 05.06.2020 г., 08.06.2020 г., 09.06.2020 г., 10.06.2020 г., 12.06.2020 г. и 13.07.2020 г., в нарушение на чл.23 от ЗДСл във връзка с чл.49, ал.1 ЗДСл, чл.24, ал.1 от Устройствения правилник на ДНСК, т.7.2. изр. пето от длъжностната ѝ характеристика и т. 4.4.3, подточки 5 и 8 от Правилника за вътрешния трудов ред на ДНСК, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл и като е отчетел тежестта на нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител е наложил дисциплинарно наказание

„уволнение“ на основание чл.90, ал.1, т.5 от ЗДСл и на основание чл.107, ал.1, т.3 е прекратил служебното правоотношение на жалбоподателката.

По делото е приета компютърно-техническа експертиза, с която е изследвано какво представлява системата за контрол на достъпа в ДНСК и от какви елементи се състои. Описан е процеса на контрола на достъпа от маркирането на картата от служителя до записа в базата данни. Съгласно експертизата, системата за контрол на достъпа позволява генерирането на справка по въведен критерий, по отношение на определен служител, за определен период от време. При промяна на времето на маркиране/отчитане на вход/изход в системата след корекцията се поставя маркер – бележка, че съответната информация е променена и датата на промяната ѝ. По отношение на персоналните служебни карти на служителите в ДНСК, системата за контрол на достъпа ги различава и съответно отчита по номера на картата, който е записан като цифров код в самата карта. Кодът на свой ред е верифициран (вписан) в базата данни на системата, в която тя проверява и сверява преди да активира влизането.

По делото са приобщени и следните писмени доказателства: длъжностна характеристика за длъжността „главен експерт – юрист“ в отдел „Правно нормативно обслужване“, дирекция „Правна“ и болничен лист за временна неработоспособност за дните от 14.12.2021 г. до 17.12.2021 г.

При така установените факти, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл.121, ал.1 от ЗДСл, депозирана в преклузивния 14-дневен срок, от процесуално легитимирано с правен интерес лице. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – началника на Дирекция за национален строителен контрол, съобразно нормата на чл.92, ал.1 ЗДСл, закон, като няма спор, че издателят на административния акт е орган по назначаването за служителите в ДНСК, съобразно закона, са възложени правомощията по налагане на дисциплинарни наказания.

Заповедта е издадена при спазване на предписаната от закона писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл.97, ал.1 ЗДСл. Изложената фактическа обстановка е скрепена и със съответното правно основание на налагане на дисциплинарното наказание. Съдът приема, че в заповедта и останалия доказателствен материал по преписката се съдържат достатъчно по обем данни, за да се приеме че са посочени както нарушението като описание на факти и обстоятелства, така и служебните задължения, които са виновно нарушени. Дали описаните нарушения са осъществени и дали съответстват на приетите за нарушени норми е въпрос по съществуването на спора. В оспорения акт ДНО е посочил кога и

къде е извършено посоченото нарушение. Приел е, че мястото на извършване на нарушението е работното място в ДНСК [населено място], с оглед изискването на чл.97, ал.1, т.4 от ЗДСл.

Разпоредбата на чл.89, ал.1 ЗДСл предвижда, че държавният служител, който виновно е нарушил своите служебни задължения, носи дисциплинарна отговорност и се наказва с предвидените в закона наказания.

Съгласно приложимата норма на чл.94, ал.1 ЗДСл предвидените в закона дисциплинарни наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, а за нарушение на служебната дисциплина, което е и престъпление или административно нарушение, свързано със службата, установено с влязла в сила присъда или наказателно постановление (НП), сроковете започват да текат от влизане в сила на присъдата или на НП. Според чл.94, ал.3 ЗДСл сроковете по ал.1 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск.

Законът не установява с изрична норма кога нарушението се смята за открито, но съдът, приема, че това е моментът, в който органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В процесния случай това е станало на 18.09.2020 г. - датата на която докладът, с който е предложено да бъде поискано обяснение, относно системното неспазване на работното време на ДНСК е регистриран при ДНСК. В случая твърдените нарушения са извършени в периода от 01.06.2020 г. до 13.07.2020 г. В ЗДСл. не е предвиден ред и условия за спиране на дисциплинарното производство, поради което приложение следва да намерят разпоредбите на АПК, доколкото производството по налагане на дисциплинарно наказание по своята същност представлява административно производство. В разпоредбите на чл. 54, ал. 1 от АПК са предвидени основанията за спиране на производството, като изрично е посочено, че то се спира от административния орган. В настоящия случай, със Заповед №РД-16-012/11.11.2020 г. на началника на ДНСК на основание чл.54, ал.1, т.5 от АПК производството е било спряно до приключване на съдебното производство с влязъл в сила съдебен акт, поради което следва да се заключи, че от 11.11.2020 г. до издаване на Заповед № РД-16-039/02.12.2021 г. на началника на ДНСК, издадена на основание чл.93, ал.1 от ЗДСл, с която на жалбоподателката е наредено да се яви на 07.12.2021 г. в 11,30 ч. пред дисциплинарнонаказващия орган за изслушване, с последната дисциплинарнонаказващият орган, по свой почин, недвусмислено е възобновил дисциплинарното производство,

образувано срещу жалбоподателката, като възобновеното производство е започнало от онова действие, при което е било спряно – изслушване на обяснения на държавния служител, преди налагане на дисциплинарното наказание. От друга страна, нормата на, ал. 3, чл. 94 ЗДСл. уточнява, че сроковете по, ал. 1 не текат, когато служителят е в законоустановен отпуск.

При спиране на производството по делото се спират и всички започнали да текат, но неизтекли още срокове. В този случай спирането на срока започва от онова събитие, по повод на което е било спряно производството. В случая, от доказателствата по делото се установява, че от 14.12.2021 г. до датата на издаване на процесната заповед – 15.12.2021 г. служителят е в законоустановен отпуск. С оглед горното, срокът по, ал. 1 на чл. 94 е спрял да тече именно от 11.11.2020 г., т.е. от 18.09.2020 г., когато е образувано дисциплинарното производство, до 11.11.2020 г. (моментът на спиране на производството) са изтекли 54 дни, от възобновяването на производството на 02.12.2021 г. до 14.12.2021 г. са изтекли 12 дни (от 14.12.2021 г. до издаване на оспорваната заповед служителят е бил в законоустановен отпуск по болест), или общо 66 дни. Следователно, Заповед № РД-16-043 от 15.12.2021 г. е издадена извън двумесечния срок по чл. 94, ал. 1 ЗДСл.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата в тази ѝ част е основателна, поради което заповедта, като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Що се касае до жалбата, в частта, с която се иска възстановяване на предишната длъжност, то настоящата съдебна инстанция намира, че същата е *ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА*. Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл. 121 от ЗДСл, прогласява правото на държавния служител да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска: отмяна на акта, с който то е прекратено; обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването; поправка на основаниято за прекратяване на служебното правоотношение, вписано в служебната книжка или в други документи. Следва да се отбележи, че с отмяната на т. 2 от този законов текст (ДВ, бр. 95 от 28.10.2003 г.), отпадна възможността за предявяване на искане за възстановяване на предишната държавна служба и след тази нормативна промяна съдът няма право да се произнесе по подобни претенции, защото възстановяването на държавните служители, чието освобождаване от държавна служба е било отменено, се извършва от

органа по назначаване, при наличието на предпоставките, предвидени в чл. 122, ал. 1 от закона - отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител с влязло в сила съдебно решение, служителят да се яви на работа, за да продължи да изпълнява задълженията си по длъжност. Възстановяването на заеманата преди уволнението държавна служба е конститутивна правна последица от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и произтича от сложен фактически състав, включващ следните елементи - отмяна на акта по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на държавния служител в съответната администрация за изпълнение на произтичащите от длъжността задължения в 14-дневен срок от влизане в сила на административния акт или съдебното решение. При явяването му на работа органът по назначаване е длъжен да издаде административен акт, с който да го възстанови на държавна служба или да направи отказ за възстановяване. При така очертаната нормативна уредба правото на възстановяване не се упражнява посредством отправено до съда искане, а волеизявлението на служителя следва да се отправи към административния орган, който има правомощието да се произнесе по него, а не към съда и последният не може да постанови диспозитив за възстановяването на служителя едновременно с отмяната на административния акт за уволнение, т. к. по този начин би се стигнало до решаването на спор, който още не е възникнал. Едва при наличие на отказ от страна на органа по назначаването за заемане от служителя на предишната му длъжност, би възникнал правораздавателен спор /и то при необходимото сезиране/. На този етап, оспорващият няма правен интерес от претендираното възстановяване на заеманата преди прекратяването държавна служба, тъй като на практика няма акт, който да засяга неговите права и интереси. Всичко това обуславя недопустимост на предявеното оспорване и предполага прекратяване на производството в тази му част /с оглед обстоятелството, че е образувано съдебно производство/.

При този изход на спора на оспорващата съгласно чл.143, ал.1 АПК се дължат разноски, искането за присъждане на каквито е направено своевременно и подкрепено с доказателства за тяхното извършване. От доказателствата в тази насока се установява, че по представения договор за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за адвокатска защита в размер на 650 лв. и заплатен допълнителен хонорар на основание чл.7, ал.9 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение в размер на 250 лв., общо 900 лв. От процесуалния представител на ответника е направено възражение

за прекомерност за адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за дела свързани с прекратяване на трудови и служебни правоотношения се дължи възнаграждение не по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или на определяне на възнаграждението по чл.2. В конкретният случай минималната работна заплата към момента на сключването на договора за правна помощ между жалбоподателката и процесуалния ѝ представител и неговото заплащане на 23.12.2021 г., е била в размер на 650 лв. С оглед на правната и фактическата сложност на делото настоящият състав намира за необосновано възражението за прекомерност на претендираното по делото адвокатско възнаграждение от 900 лв., съгласно представения по делото списък на разноските. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. М. Заповед № РД-16-043/15.12.2021 г. на издадена от началника на Дирекцията за национален строителен контрол, с която на М. Б. М. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл и на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на длъжност „главен експерт“ в отдел „Правно нормативно обслужване“, дирекция „Правна“ при ДНСК, с ранг II младши.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на М. Б. М., сумата от 900 лв, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО, в тази му част, подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. Б. М., в частта, с която се иска възстановяване на заеманата длъжност, като недопустима и **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм. дело №173/2022 г. по описа на Административен съд София – град, в тази му част.

РЕШЕНИЕТО, в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата на М. Б. М., има характер на определение и може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от съобщаването му на страните с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: